

Sygn. akt II AKa 51/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 kwietnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Jacek Michalski
Sędziowie:	SA Barbara du Château SA Andrzej Kaczmarek (sprawozdawca)
Protokolant	st.sekr.sąd. Agnieszka Jarzębkowska

przy udziale Leopolda Piętała prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie

po rozpoznaniu w dniu 2 kwietnia 2015 r.

sprawy **D. K.**

oskarżonego z 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i innych

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 13 listopada 2014 r., sygn. akt IV K 187/14

I. zmienia zaskarżony wyrok, w części dotyczącej rozstrzygnięcia o środku karnym orzeczonym w pkt 2 w ten sposób, że obowiązek naprawienia szkody, na rzecz (...) SA ul. (...) we W., ustala na kwotę 242.082 zł 90 gr (dwieście czterdzieści dwa tysiące osiemdziesiąt dwa i 90/100 zł);

II. w pozostałych częściach zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza okres tymczasowego aresztowania również od dnia 13 listopada 2014 r. do dnia 2 kwietnia 2015 r.;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. – Kancelaria Adwokacka w B. - kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

V. zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty kosztów postępowania za drugą instancję i ustala, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

D. K. oskarżony został o to, że:

I. w okresie od 21 do 25 grudnia 2013 roku w B. woj. (...) i innych miejscach, po upływie 1 roku 8 miesięcy i 5 dni od odbycia kary pozbawienia wolności w rozmiarze 6 lat orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 4 lutego 2008 r. w sprawie IVK 386/06 za umyślne przestępstwo podobne z art.282 kk i nast., działając z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej dokonał przywłaszczenia powierzonych mu cudzych rzeczy ruchomych w postaci ciągnika siodłowego marki I. (...) o nr rej. (...) wartości łącznej niemniejszej jak 284.942 zł stanowiącego własność (...) Spółka Akcyjna J. ul. (...) oraz wyposażenie w postaci radia CB, przewodu do pompowania kół, przewodów rozruchowych, klucza przekładniowego, trójkąta ostrzegawczego, dwóch desek rozporowych, narożników do zabezpieczania ładunków, drabiny aluminiowej urządzenia do odczytów V., urządzeń do elektronicznego poboru opłat, a także kask ochronny, okulary ochronne, buty ochronne wartości łącznej około 8.000 zł, a nadto naczepy marki K. o nr rej. (...) wartości 36.900 zł oraz telefonu komórkowego marki N. wartości 200 zł - stanowiących własność K. M. w ten sposób, że w dniu 21 grudnia 2013 r. przyjął ww przedmioty -powierzone mu aktem zdawczo - odbiorczym z dnia 20 września 2013 r., celem wykonania zlecenia przewozu towarów do Rosji po czym zadysponował nimi jak swoimi nie zwracając uprawnionym przy czym przywłaszczone na szkodę ww mienie stanowiło mienie znacznej wartości - tj. o przestępstwo z **art.284 § 2 kk w zw. z art.294 §1 kk w zw. z art.64 §1 kk**

II. w okresie od 12 do 24 grudnia 2013 r. w P. i B. po upływie 1 roku 7 miesięcy i 28 dni od odbycia kary pozbawienia wolności w rozmiarze 6 lat orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 4 lutego 2008 r. w sprawie IVK 386/06 za umyślne przestępstwo podobne z art.282 kk i nast., działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem pod adresem S. L. kierował groźby pozbawienia życia - osobiście oraz za pośrednictwem wiadomości tekstowych, jak też okazując jej nóż i mówiąc że wsadzi jej go w gardło, które u pokrzywdzonej wzbudziły uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione - **tj. o przestępstwo z art.190 §1 kk w zw. z art.12 kk w zw. z art.64 §1 kk,**

III. w okresie od 20 do 24 grudnia 2013 r. w P. po upływie 1 roku 8 miesięcy i 4 dni od odbycia kary pozbawienia wolności w rozmiarze 6 lat orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 4 lutego 2013 roku w sprawie IV K 386/06 za umyślne przestępstwo podobne z art.282 kk i nast. działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem pod adresem P. B. kierował groźby pozbawienia życia - osobiście oraz za pośrednictwem wiadomości tekstowych, które u pokrzywdzonego wzbudziły uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione - **tj. o przestępstwo z art.190 §1 kk w zw. z art.12 kk w zw. z art.64 §1 kk,**

IV. w dniu 13 grudnia 2013 r. w P. woj. (...) po upływie 1 roku 7 miesięcy i 29 dni od odbycia kary pozbawienia wolności w rozmiarze 6 lat orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 4 lutego 2008 r. w sprawie IV K 386/06 za umyślne przestępstwo podobne z art.282 kk i nast. naruszył nietykalność cielesną S. L. w ten sposób że 6 krotnie uderzył ją w okolicę głowy - **tj. o przestępstwo z art.217 §1 kk w zw. z art.64 §1 kk,**

V. w dniu 5 lutego 2014 r. w L. woj. (...) po upływie 1 roku 11 miesięcy i 21 dni od odbycia kary pozbawienia wolności w rozmiarze 6 lat orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 4 lutego 2008 r. w sprawie IVK 386/06 za umyślne przestępstwo podobne z art.282 kk i nast. użył groźby bezprawnej w celu wywarcia wpływu na świadka w sprawie prowadzonej przeciwko niemu za numerem 2 Ds 1961/13/S - S. L. a w ten sposób, że powiedział do ww, iż jeżeli nie wycofa zeznań dorwie ją i zrobi jej krzywdę - **tj. o przestępstwo z art. 245 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.**

Sąd Okręgowy w Lublinie, wyrokiem z dnia 13 listopada 2014 roku oskarżonego D. K. uznał za winnego:

1. popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia wyczerpującego znamiona art. 284 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za czyn ten na mocy art. 284 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art.64 § 1 kk skazał go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł od oskarżonego D. K. obowiązek naprawienia szkody na rzecz:

- (...) S.A. ul. (...), (...)-(...) W. **poprzez zapłatę kwoty 284.942 zł** (dwieście osiemdziesiąt cztery tysiące dziewięćset czterdzieści dwa złote),

- **K. M.**, poprzez zapłatę kwoty **44 900,00** (czterdzieści cztery tysiące dziewięćset złotych)

3. **D. K.** uznał za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt II i III aktu oskarżenia, uznając że czyny te stanowią ciąg przestępstw wyczerpujących dyspozycję art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w z wz. art. 64 § 1 kk i za to, na podstawie art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności;

4. **D. K.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt IV aktu oskarżenia wyczerpującego znamiona art. 217 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za czyn ten na mocy art. 217 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

5. **D. K.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt V aktu oskarżenia wyczerpującego znamiona art. 245 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za czyn ten na mocy art. 245 kk w zw. z art. 64 § 1 kk skazał go na karę 1 roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

6. na podstawie art. 91 § 2 kk połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wobec **D. K.** i jako karę łączną wymierzył mu karę 5 (pięć) lat pozbawienia wolności;

7. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 26 grudnia 2013 roku do dnia 13 listopada 2014 roku;

8. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. **M. K.** z Kancelarii Adwokackiej w **B.**, ul. (...) kwotę 1875,59 (tysiąc osiemset siedemdziesiąt pięć złotych i pięćdziesiąt dziewięć) zł tytułem wynagrodzenia za wykonaną obronę z urzędu oskarżonego **D. K.**;

9. zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, stwierdził, że wydatki postępowania ponosi Skarb Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżony został apelacją obrońcy oskarżonego.

Skarżący obrońca zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, wyrażający się w wadliwym ustaleniu, iż:

1) oskarżony dobrowolnie zgodził się na to, aby sprzedać ciągnik siodłowy na terenie Rosji,

2) oskarżony stosował przemoc i groźby bezprawne wobec **S. L.** i **P. B.**,

3) w dniu 13.12.2013 r. w **P.** oskarżony naruszył nietykalność cielesną **S. L.** w ten sposób, że 6 razy uderzył ją w okolice głowy,

4) w dniu 05.02.2014 r. oskarżony groził **S. L.** na rozprawie przed Sądem Okręgowym w Lublinie, że jeśli nie wycofa swoich zeznań, to zniszczy ją i pociągnie ze sobą do więzienia.

II. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. i art. 410 k.p.k., wyrażającą się w dowolnej a nie swobodnej ocenie dowodów, polegającej na dowolnym przyjęciu, że:

1) wyjaśnienia oskarżonego, iż został on nakłoniony do przywłaszczenia pojazdu przez **J. M.** i **S. L.** są niewiarygodne,

2) wiadomości sms kierowane do **S. L.** miały na celu wywołanie u niej uczucia strachu,

3) wyjaśnienia oskarżonego, jakoby **S. L.** jako konkubina oskarżonego, chciała się na nim zemścić, są niewiarygodne,

4) wiarygodne są zeznania P. B., jakoby oskarżony groził jemu i

S. L., oni zaś odbierali wysyłane im wiadomości tekstowe jako groźby, które obiektywnie mogłyby zostać spełnione,

Wskazując na powyższe autor apelacji domagał się:

uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny w Lublinie zważył, co następuje.

Gdyby zaskarżony wyrok miał być poddany kontroli jedynie przez pryzmat podniesionych w apelacji zarzutów i przytoczonej, na ich poparcie, argumentacji, to wyrok ten należałoby utrzymać w mocy przy uznaniu wniesionej apelacji za oczywiście bezzasadną. Rzecz jednak w tym, że środek odwoławczy okazał się celowy, a to dlatego, że umożliwił kontrolę kontestowanego orzeczenia poza granicami wniesionego środka odwoławczego i dokonania jego zmiany w części dotyczącej rozstrzygnięcia o środku karnym, orzecznym w trybie art. 46 § 1 k.k..

Kwestionowanie wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie opiera się na dwóch względnych, określonych w art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. zarzutach odwoławczych i sprowadza się, w istocie rzeczy, do próby podważenia podstawy dowodowej ustalonych faktów. Powiada więc autor apelacji, że sąd meriti bezzasadnie uznał, iż oskarżony dobrowolnie sprzedał, na terenie Rosji, ciągnik siodłowy, którym dysponował jako kierowca, w sytuacji gdy był do tego nakłaniany przez J. M., któremu był winien pieniądze.

Nawet gdyby tak było, że J. M. w jakikolwiek sposób uczestniczył w dokonaniu przestępstwa popełnionego przez oskarżonego, ułatwiając mu kontakt z osobą, która zorganizowała sprzedaż przedmiotowego ciągnika siodłowego z naczepą na terenie Rosji, to i tak kwestia ta nie mogłaby mieć istotniejszego wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia i zakresu odpowiedzialności oskarżonego D. K.. Poza sporem pozostaje, że J. M. w żaden sposób ani nie groził oskarżonemu, ani w inny niedozwolony sposób nie wpływał na podjęcie przez niego decyzji o sprzedaży będącego w jego dyspozycji ciągnika siodłowego i naczepy. Na takie okoliczności nie wskazuje też autor apelacji, zaś w kontekście niejednorodnych, w swej treści, wyjaśnień oskarżonego, gdzie w różny sposób przedstawiono okoliczności zbycia przedmiotu przestępstwa, głoszona, przez autora apelacji, teza jest absolutnie nieuprawniona.

Dalej skarżący powiada, że bezzasadnie sąd meriti przyjął, iż oskarżony stosował przemoc i groźby bezprawne wobec pokrzywdzonych S. L. i P. B., oraz że naruszył nietykalność cielesną pokrzywdzonej S. L.. Na poparcie swojego stanowiska skarżący przywołuje fakt prowadzonej przez pokrzywdzoną rozmowy z oskarżonym podczas rozprawy w dniu 05 lutego 2014 roku, co powinno wykluczyć wnioskowanie, że tego dnia oskarżony kierował pod adresem pokrzywdzonej groźby karalne, zwłaszcza że prowadzona wówczas rozmowa nie spotkała się z reakcją funkcjonariusza Policji, który w takim wypadku powinien zainterweniować.

Również i w tej części rozważania autora apelacji stanowią typową polemikę z ustaleniami sądu meriti i nie wskazują na konkretne dowody, które mogłyby doprowadzić do zajęcia odmiennego, od przedstawionego w zaskarżonym, wyroku stanowiska. Apelujący obrońca oskarżonego nie tylko, że nie dostrzega konsekwentnych w swej treści zeznań pokrzywdzonych S. L. oraz P. B., ale również przemilcza wyjaśnienia oskarżonego, złożone we wstępnej fazie postępowania przygotowawczego, a nawet podczas rozprawy głównej, z których wynika, że wysyłał do pokrzywdzonych wiadomości tekstowe zawierające groźby karalne. Co więcej zeznania K. H., relacjonującej zdarzenia z dnia 13 grudnia 2013 roku, opisane w pkt. IV aktu oskarżenia (pkt. 4 wyroku), w żaden sposób nie wykluczają wersji przedstawionej przez pokrzywdzoną i dowód z zeznań tego świadka trafnie przyjęty został za podstawę dowodową dokonanych ustaleń. Podważanie zaś ustaleń tej części zaskarżonego wyroku tylko dlatego, jak sugeruje to autor apelacji, że pokrzywdzona nie odniosła żadnych obrażeń, które wymagałyby hospitalizacji, jest nie do zaakceptowania. Wszak oskarżonemu zarzucano i przypisano, w tym zakresie, popełnienie występku z art. 217 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, który to występki nie znamionuje się żadnym skutkiem w zakresie uszkodzenia ciała czy spowodowania rozstroju zdrowia. Podobnie argumentuje autor apelacji i to, że gdyby pokrzywdzony P. B., utrzymujący kontakty z S. L. – partnerką oskarżonego – bał się groźb kierowanych pod jego adresem i obawiał się o swoje zdrowie i życie,

to zaniechałby tych kontaktów, zaś pomawiając oskarżonego o popełnienie przestępstwa na swoją szkodę dążył do „pozbycia się oskarżonego jako rywala”.

Ta dowolność ocen i wniosków apelującego obrońcy oskarżonego nie może uznać akceptacji sądu odwoławczego z powodów tak oczywistych, że nie wymaga szerszego uzasadnienia. Trudno nawet podjąć polemikę ze skarżącym, skoro nie wskazuje on ani na błędy w logicznym rozumowaniu sądu, ani niezrozumienia przeprowadzonych dowodów, ani w końcu na inne okoliczności, wynikające z przeprowadzonych dowodów, które pozwoliłyby na podważenie ustaleń sądu pierwszej instancji.

Stąd też zarzut w rozumieniu art. 438 pkt. 3 k.p.k. jawi się jako oczywiście bezzasadny.

Również bezzasadnie i to w stopniu oczywistym wyartykułowano zarzut naruszenia art. art. 2 § 2, 4, 5 § 2, 7, 366 i 410 k.p.k. z powodów opisanych w pkt. pkt. 1- 4 zarzut, tożsamych, w swej wymowie, z uchybieniami afirmowanymi w pkt. I skargi apelacyjnej. Nie naruszył bowiem, wyrokujący w pierwszej instancji, Sąd Okręgowy w Lublinie żadnej z reguł rzetelnego procesu wymienionych w zarzucie, czego zapewne ma świadomość apelujący obrońca, skoro w żaden sposób nie argumentuje w czym miało przejawiać się naruszenie zasad określonych w powołanych przepisach, co wprost wynika z uzasadnienia wniesionego środka odwoławczego, gdzie przedstawiono jedynie dowolne rozważania na temat bezzasadnego – zdaniem skarżącego – obdarzenia wiarą jednych dowodów, a odmówienia wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w których zaprzecza on ustalonym, przez sąd meriti, faktom.

Domaganie się więc uchylenia zaskarżonego wyroku i cofnięcia sprawy do stadium postępowania przygotowawczego, bez wykazania braków w postępowaniu dowodowym, czy wskazania przesłanek pozwalających na przyjęcie, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy mogłoby dojść do odmiennej oceny faktów, a w konsekwencji do odmiennej prawnokarnej oceny czynów oskarżonego, musi zostać skazane na niepowodzenie.

W tej sytuacji brak było podstaw do uwzględnienia wniesionej apelacji, co nie oznacza, że zaskarżony wyrok może się ostać w takim kształcie, w jakim został on wydany. Podlega on bowiem zmianie w pkt. 2, w zakresie orzeczonego wobec oskarżonego, na podstawie art. 46 § 1 k.k. obowiązku naprawienia szkody w kwocie 284 942 na rzecz (...) S.A. we W..

Wobec jednoznaczności ujawnionego w tym zakresie materiału dowodowego Sąd Apelacyjny w Lublinie uznał, mimo wydania wyroku w trybie konsensualnym, że istnieje nie tylko możliwość, ale również obowiązek zmiany tego rozstrzygnięcia w postępowaniu odwoławczym, bez potrzeby uchylenia zaskarżonego wyroku.

Poza sporem pozostaje, że ustalenia faktyczne, a więc i rozstrzygnięcia prawne sądu mogą opierać się jedynie na dowodach ujawnionych w toku rozprawy głównej.

Jakkolwiek urząd prokuratorski składając wniosek o wydanie wyroku bez przeprowadzenia rozprawy, w wyniku porozumienia zawartego z oskarżonym, postulował o zasądzenie od oskarżonego, w trybie art. 46 § 1 k.k. na rzecz (...) S.A. we W. właśnie kwoty 284 942 zł tytułem naprawienia szkody wynikłej ze sprzedaży ciągnika siodłowego, stanowiącego de facto własność leasingodawcy, to jednak nie dostrzegł, a sąd meriti powielił ów błąd, że leasingodawca w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości określił wysokość szkody jaką poniósł z powodu zdarzenia opisanego w pkt. I aktu oskarżenia. Przecież z zeznań świadka J. N. (k. 337-338) bezspornie wynika, że szkoda, jaką poniósł leasingodawca, w wyniku przypisanego oskarżonemu przestępstwa przywłaszczenia ciągnika siodłowego, zamykała się kwotą 242 082 zł 90 gr, bo na taką kwotę ubezpieczony był ciągnik siodłowy (k. 340), przy czym ubezpieczenie nie obejmowało VAT – u, a to dlatego, że leasingodawca, jako płatnik VAT- u mógł sobie ów podatek odliczyć i zapewne odliczył, skoro ubezpieczenie nowego przecież ciągnika siodłowego nie obejmowało VAT – u, co wynika z umowy ubezpieczenia w zakresie AC. Według świadka J. N. taka szkoda (w kwocie 242 082 zł 90 gr) została zgłoszona do firmy ubezpieczeniowej – (...) S.A..

Poza sporem pozostaje fakt, że obowiązek naprawienia szkody, jakkolwiek jest środkiem karnym przewidzianym w art. 39 pkt. 5 k.p.k. i może być orzeczony również na podstawie art. 46 § 1 k.k., powinien być określony w oparciu o przepisy

Kodeksu cywilnego, o czym traktuje art. 363 § 1 k.c. i musi być ściśle określony w wyroku. Rzecz jednak w tym, że przy ustaleniu kwoty obowiązku naprawienia szkody należy brać pod uwagę to, czy pokrzywdzony przestępstwem jest podatnikiem podatku VAT czy też nie, a to dlatego, że podatnikowi podatku VAT przysługuje prawo do odliczenia tego podatku przy nabyciu towaru i usług. Stąd też odszkodowanie za poniesioną, przez podatnika podatku VAT, szkodę nie obejmuje podatku VAT mieszczącego się w cenie rzeczy, w zakresie w jakim poszkodowany może odliczyć należny od niego podatek o kwotę podatku naliczonego przy nabyciu rzeczy (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 roku, III CZP 14/97, OSNC z 1997 roku, nr 8 poz. 103, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 października 1998 roku, III CZP 42/98, OSNC z 1999 roku nr 4 poz. 69, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 18 kwietnia 2013 roku, I ACa 122/13, LEX nr 1307386).

Przecież z zeznań świadka J. N. oraz duplikatu umowy ubezpieczenia w zakresie AC przedmiotowego ciągnika siodłowego wynika jednoznacznie, że leasingodawca musiał odliczyć, a więc uzyskać zwrot zapłaconego podatku VAT przy zakupie rzeczzonego pojazdu, skoro ubezpieczył pojazd bez podatku VAT, co jest tak oczywiste, że nie wymaga szerszego uzasadnienia.

Z tego właśnie powodu Sąd Apelacyjny w Lublinie dokonał zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o środku karnym.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku nie ujawniła innych uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, nawet w świetle stanowiska oskarżonego wyartykułowanego w ujawnionym oświadczeniu procesowym, w szczególności w zakresie kontestowanej wartości naczepy będącej również przedmiotem przestępstwa opisanego w pkt. I aktu oskarżenia, a przypisanego oskarżonemu w pkt. 1 wyroku. Wartość tej naczepy została ustalona zgodnie z regułami dowodzenia i wynikała właśnie z umowy ubezpieczenia w zakresie AC (33 600 zł), zaś kwota obowiązku naprawienia szkody na rzecz K. M., ustalona na 44 900 zł, obejmowała również kwotę dodatkowego wyposażenia ciągnika siodłowego, które stanowiło wyłączną własność pokrzywdzonego, czego przecież oskarżony nie kwestionował.

Nie ma również do kwestionowania orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, która ukształtowana została zgodnie z porozumieniem zawartym pomiędzy oskarżonym, a urzędem prokuratorskim i brak jest powodów do uznania jej za rażąco niewspółmierną w rozumieniu art. 438 pkt. 4 k.p.k..

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny w Lublinie orzekł jak w wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego znajduje swoje uargumentowanie w treści art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze oraz w treści art. 624 § 1 k.p.k..